

Nož je dug i tup, njime se ne može seći. Predugo je ležao u kuhinjskoj fioci, niko ga odavno nije naoštrio. Pritisnem ga uz kožu, ali ostavlja samo belu mrlju koja brzo nestaje. Njime se ne može iseći ni meso, kamoli da se ubije čovek. Koliko puta sam želela da ti prislonim nož na grlo i siktim od besa kao zmija. Ali ne bih ti na grlo prislonila baš ovaj nož. Od tupog noža nema koristi ni za koga. Ni za koga, osim za mene. Možda ću ga kasnije zakopati, pod jabukom. A možda ću ga pažljivo gurnuti sebi u grlo, potisnuti niz ždrelo, ili ga zavrteti iznad glave i onda baciti u šumu. Ne, to ne mogu. Srušiću se pod težinom noža, raspasti se u krhotine, nalik krhkom staklu.

Osim ovog noža, nasledila sam još fioku punu plastičnih kašika, teško da ima išta dosadnije i napornije, i dva ili tri osinja gnezda na tavanu. Osvrćem se po kuhinji svog novog doma, vidim tragove starog, beskorisnog života, i odmah se osećam kao kod kuće. Moj život je takođe postao beskoristan, pa sam ga ostavila za sobom. Unosim svoje malobrojne zavežljaje u sobu, ali ih ne raspakujem odmah. Zatim izađem i sat vremena kopam zemlju po dvorištu, potpuno nasumično, gde god stignem. To je drevan način da se oteraju misli. Posle sedim za kuhinjskim stolom, pijem vodu iz bunara i preturam po fiokama, u kojima se tokom godina nakupilo svakakvog krša. Dišem. Još jednom udahnem. I opet čujem tvoj glas.

Sve one reči koje si mi ikada rekao slivaju se u meni u nešto izopačeno, pretvaraju se u izobličene rečenice, kao da ih izbacuje sintetizator čija je jedina svrha da me povredi. Pa pogledaj se malo. Pogledaj se već jednom. Zašto ne možeš da budeš srećna, imaš sve! Opet cmizdriš, čim svane. Šta ti je, šta ti je, zaboga?

Jedno vreme nisam mogla ni kolima da izađem iz grada, tolika mi je bila želja da se ubijem u vožnji. Ni sada nije mnogo bolje. I mada sam pobegla – zasad doduše samo pod privremenim izgovorom, privremena rešenja su kao srebrna lepljiva traka, napravljena da traju zauvek – u meni se i dalje javlja tvoj prekorni glas, jer proketo dobro znam šta bi rekao o ovom ili onom.

Posle kopanja odlučim da pokosim prostor ispred kuće, svu tu rascvetalu detelinu. Što niže mogu. Znam da to ne bi odobrio, jer mrziš košenje trave, ali upravo zato to i radim. Tako ovo mesto postaje malo više moje. Posle dugo vremena u meni se javlja osećaj zadovoljstva, iako više iz zluрадosti nego iz nečeg drugog. To je bezazlena zluрадost, jer će trava ipak ponovo izrasti. A osim toga, tajna je, jer je niko osim mene ne vidi.

Na kraju više nisam mogla da podnesem tvoj pogled, ni svoj, jer je bio oblikovan tobom i time što sam neprestano razmišljala šta je za tebe dobro i dovoljno. Iako zapravo taj tiranski sudija živi u meni samoj, možda ti s tim uopšte nemaš veze.

Corikso je malo seosko imanje gde je živela moja prastrina, koje se uopšte ni ne sećam. Dakle, od tada je prošlo dosta vremena. Kada više nije mogla sama da se brine o sebi, smestili su je u dom, gde je prilično brzo umrla. Posle Elvinog odlaska u kući su obavili nužne popravke: izneli su gomilu krša i stavili nove podove, navodno je ponegde bila još gola zemlja. Posle su po nekom nepisanom rasporedu povremeno dolazili na odmor, uglavnom preko leta.

Bilo je to pre više od dvadeset godina, tada, kad je u ovom kraju još sve bilo mirno, kad sam još bila dete. Sećam se tih leta. U jednom trenutku odustala sam od dolazaka, sve drugo mi se činilo zanimljivijim od stare seoske kuće. Tek pre nekoliko godina sam se ponovo vratila. Iako me je nerviralo što me tretiraju kao dete, što me uvek čeka spisak poslova koje svakako treba obaviti. Pa nećeš tamo sedeti skrštenih ruku. Šta ti je tih par sitnica. Majčini spiskovi uvek su zvučali kao prekor.

A onda ti. Svaki put kad si bio ovde, shvatala sam da ništa zapravo ne pripada meni dok si tu. Mrzeo si prirodu, sve te dosadne insekte i neudobnosti, nisi podnosio rad na zemlji, zapravo si hteo da sediš u gradu za svojim radnim stolom u sigurnoj izolaciji i slušaš džez. Ali nisi podnosio ni to da ja negde nešto radim sama, bez tebe, nisi mogao da podneseš osećaj da si ostavljen po strani. Tako si sedeo ispred kuće, pio čaj, slušao ptice i čitao knjigu, dok sam ja rintala, kao što sam, na primer,

nosila balvane. Stare stubove od ograde, ali svejedno. Ti si gledao, s blagim nadmenim osmehom. Nikada mi nisi pomagao.

Trebalo je da shvatim da si pokušavao tako da me kazniš, ali tek sada počinjem da shvatam. Da je, ako se nisam ponašala kako ti se sviđalo, onako kako je trebalo, sledila kazna. Kao onda kada više nisam htela da spavam s tobom. Počela sam da se sklanjam, ali tvoje velike šake su ipak pokušavale da se uvuku pod moju odeću, da dodirnu moje telo, u neočekivanim trenucima, hteo si silom da pređeš granicu koju sam počela da stvaram. Naravno da te je bolelo što sam htela da se odvojim od tebe, da razdvojim svoje ja od tvog. Jer si i dalje smatrao da ti pripadam, nisi video, nisi hteo da shvatiš, pa kad sam se usudila da odbijem, uvredio bi se i počeo da izmišljaš kako da me barem malo kazniš. Ponekad nisi razgovarao sa mnom po nekoliko dana. Ili obrnuto, izvirgavao si me svom podsmehu, ali ne nasumično, nego si me suptilno ponižavao, baš tako da što više zaboli.

Onog dana kada sam ti rekla da odlazim, pitala sam te da li uopšte razumeš koliko si me svojim rečima povredio. Samo si se nasmešio i priznao s izvesnim ponosom da to umeš prilično dobro, da. Nešto u meni se tada konačno srušilo.

Sada sam ovde sama, eto, otišla sam od tebe. Rekla sam da moram da razmislim o stvarima, sama. Srećom, nemaš vozačku dozvolu da se iznenada pojaviš pred vratima, a autobus ide jednom nedeljno. Evo me sada ovde. Kukavice kukaju, pčele zuje, brezino lišće šušti na vetru kao nada, kao obećanje, kao nešto što bi htelo da ume da govori.